

[Landbrugsministeren.]

Staten skal have Forkøbsret; ligegyldigt hvad Ejendommen sælges til ved Auktion, skal Staten bagefter — og det er det, de 14 Dage skal bruges til — kunne gøre sin Forkøbsret gældende. Hvis denne Bestemmelse bliver ophejvet til Lov, vil det sikkert føre med sig, at det i Almindelighed kun bliver Panthaverne, der byder paa Ejendommen, og det vil ganske sikkert gaa ud over den stakkels Mand, der i Forvejen kan afgive Grundlag nok for Medlidenhed, idet han vil faa endnu mindre for sin Ejendom ved Tvangsauktionen end ellers. Sagen er jo den, at Staten altid kan byde sammen med andre, naar der afholdes offentlig Auktion, og det forekommer mig ikke, der er Grund til at tildele Staten en særlig Forkøbsret fremfor alle andre Købere. Hvis Jordlovsudvalgets Medlemmer — og det gælder ogsaa Medlemmer af en Udstykningsforening eller en Amtskommission — er paa deres Post og mener, der i den paa-gældende Egn er Mangel paa Jord, vil de altid kunne tilstræbe at faa den nødvendige Bemyndigelse fra Landbrugsministeriet til at optræde som Køber ved saadanne Auktioner. Det er en reel Fremgangsmaade, men det andet: at give Staten en fast Forkøbsret, der kan gøre selve Tvangsauktionen illusorisk, forekommer mig at være en betænkelig Fremgangsmaade.

Dette er imidlertid ikke det væsentligste i Lovforslaget. Nej, det, der betyder noget, findes i Lovforslagets § 4. Der findes den Bestemmelse, som vi kender saa godt, at Staten skal kunne ekspropriere Jord fra enhver Landmand, for saa vidt de paagældende Myndigheder finder det ønskeligt. Det er et gammelt Spørgsmaal, som har været drøftet saa mange Gange her i Tinget, at der i og for sig ikke er Grund til at genoptage en Diskussion herom, men jeg skal alligevel sige saa meget som, at dette Lovforslag om Tvangserhvervelse og Ekspropriation af Jord, hvad man end ellers vil mene om dets Berettigelse, i dette Øjeblik er mere unyttigt, end det har været nogen Sinde. Jeg hørte jo nok, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Olufson) mente nu i Arbejdsløsheden at finde en særlig Begrundelse for, at man gik til en Ekspropriation af Jorden. Efter min Opfattelse er der nu meget ringe eller ingen Forbindelse mellem Arbejdsløsheden og dette Spørgsmaal, men det synes jo, som om man i Socialdemokratiet bruger Arbejdsløsheden til Begrundelse for snart sagt alt muligt. Det forekommer mig, at

det ærede Parti hellere skulde interessere sig for at gøre sit til at formindske Arbejdsløsheden i Stedet for at bruge den paa en hel Mængde forskellige Omraader, som den aldeles ingen Tilknytning har til.

Men naar det ærede Medlem Hr. Olufson nu ogsaa i denne Sag skulde tale om den ulykkelig store Arbejdsløshed, vi har i Øjeblikket, maa jeg saa minde om, at ganske rigtigt har vi desværre en stor Arbejdsløshed, men til Trods for de usædvanlig haarde Vejrforhold, vi har i denne Vinter, meget strengere end i noget af de nærmest foregaaende Aar, Vejrforhold, der fuldstændig udelukker Byggearbejde og Udearbejde, og som selvfølgelig under alle Omstændigheder maatte fremkalde en stor Arbejdsløshed, ogsaa under ganske normale Forhold, til Trods derfor har vi, hvad der dog er Grund til at se paa med nogen Tilfredshed, betydelig mindre Arbejdsløshed nu end i de nærmest foregaaende Aar. Jeg holder her i min Haand en Oversigt over de sidste 6 Aars Arbejdsløshedsprocenter, og det viser sig, at den højeste Arbejdsløshedsprocent, vi har haft i disse 6 Aar, var i December 1926, da den var 32,2; December 1926 var den Maaned, da Ministeriet Staauning demissionerede og den nuværende Regering traadte til. I December i Aar var Arbejdsløsheden meget høj, men den var dog gaaet ned til 25 pCt., og vi skal helt tilbage til Aaret 1924 for at finde en saa lav Arbejdsløshedsprocent.

Jeg antager nu, den højtærede Formand er enig med mig i, at det ikke er Arbejdsløsheden, vi skal drøfte her, og mine Bemærkninger er kun fremkaldt af de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Olufson; men hvad man nu ellers vil sige om hele dette Problem, Arbejdsløshedsproblemet, forekommer det mig dog, man kan sige sig selv — skønt jeg jo ved, at der er mange, der vægrer sig derved —, at selv om vi forcerer Udstykningen nok saa meget, kan vi ikke derved afskaffe Arbejdsløsheden. De, der bilder sig selv og andre noget saadant ind, tager ganske fejl og anlægger en ganske overfladisk Bedømmelse. Arbejdsløsheden har sine Aarsager helt andre Steder, og vil man ikke røre ved dem, kan man lige saa godt lade være med at tale om at afskaffe Arbejdsløsheden. Tror man, at man ved en forceret Udstykning kan afskaffe Arbejdsløsheden, er man paa forkerte Veje. Vi har netop fra 1920 og til nu haft en betydelig Udstykning, betydeligere end i de foregaaende Aar, men det er netop, medens vi har haft denne stærke Udstykning, at Ar-